

Markec naš ima voziček . . .

Markec naš ima voziček,
 Vanj zaprežen je konjiček;
 Markec semtertja ga vozi
 Zdaj po cesti, zdaj po lozi:
 Vprežen konjec je v ojesa
 In pod desko so kolesa.
 Sluša konjec vozotaja,
 Ki po mizi ga sprevaaja;
 Mesto zimnatega repa,
 Vranca krasi piščal lepa.
 Saj nikoli ne rezgače,
 Niti srdorit ne skače;
 Pisan belo je rudeče,
 In s seboj voziček vleče;
 Mazati ni treba pesta —
 Saj je miza njemu cesta!
 Bodi leto, bodi zima,
 S Trsta vozi in iz Rima.
 Iz Ljubljane v mesto tuje,
 Koder hodi, tam trguje:
 Sol naklada in roziče
 In za male pujske piče;
 In kar vrže čist dobiček,
 On ima in pa konjiček!
 In od tega, kar ostane,
 V tržne hrani si nakane.
 Markec prve hlače nosi,
 Malo čadast je po nosi;
 Kakor Anka mu nagaja,
 Platno zadaj še prodaja,
 In če se mej nami reče,
 Časih trži tudi — sveče.
 Reci kdo pa, kar že hoti,
 V igri njega to ne moti;
 In ko s konjem on junači,
 Vsak se njemu ne jednači!
 Solnce komaj spè čez gore,
 On že tovorí tovore;
 In ko solnce v zaton pluje,
 Truden komaj še miruje;
 Komaj čaka si večerje, —
 Spavat potlej gre na perje.
 Z njim gre spat pa i konjiček
 In s konjičkom i voziček.
 Pa je konjec tega vreden:
 Muhast ni in ni poreden;
 In po noči ne rezgače,
 Ne rezgače in ne skače.

Zdaj naj bi vam še povedal,
 Kaj je Markec v sanjah gledal,
 Ko z njim spaval je konjiček,
 In s konjičkom i voziček.

Sanjal Markec sanje pestre:
 Vzel slovó od majke, sestre;
 Pa pognal po svoji vesti
 Konjča je po strmi cesti;
 Vozil v prodaj razno šaro:
 Dedkovo je uro staro,
 Vozil je mej razno robo,
 I kresilno suho gobo;
 Pa kolescu strè se pesto,
 Konjec páde mu pod cesto;
 I konjič, ki zvesto služi,
 Skor utonil mu je v luži!
 Vode polne suhe gobe
 Voz prevrgle so narobe!
 Markcu solza se utrne —
 Jej... pred njim se svit razgrne!
 Angelj, glej, stoji ob jarki,
 Voz potegne z luže Marki;
 Predno Markec se zaveda,
 Polno angeljev zagleda!
 Vsak v pozdrav ročico proži,
 Jeden v vozek ga položi;
 Pa poprimejo ojesa,
 Pa ga peljejo v nebesa!
 Na ramencih svojih sluti
 Krasne angeljske peruti!
 Z angeljci pa v kratek časek
 Peva čist in jasen glasek!
 Speli so po rimski cesti,
 Koder zvezd nebroj se blesti;
 Zvezdice i v zlatem krogu
 Slavospjev so pele Bogu;
 Pele Jezuščku, Mariji
 I svetnikom v rajskem siji!
 Slednjič pridejo v nebesa;
 Angeljčki spusté ojesa,
 Konjcu so zobati dali,
 Markca k Bogcu so peljali,
 Bogec Markcu v roko seže,
 In veli, da se mu streže;
 Kakor to pristuje gosti,
 Da imel bo vsega dosti.

Dali angeljčki mu hlače,
 I mej drugim te igrače:
 Boben, sabljico na traki,
 Kakor imajo vojaki;
 Orgljice lepo pojoče,
 In vojake stopajoče;
 Mucko, sivko, z repkom kviško,
 V skok pripravljeno na miško!
 Piskajočega, iz svinca
 Dali so mu petelinca!
 In mozička tudi z zvonci,
 Sladkarij v srebrnem lonci;
 Dali pisane mu žoge,
 Ptiče, žabe skokonoge!
 Res, krasan njegov je šarec,
 Ali nič poleg teh stvarc!
 Ko tako ga nadarili,
 I v voziček vse znosili, —
 Sladke dali mu pogače,
 Z mlekom vmešane kolače;
 Mleko piti iz posodec —
 Mleko paša za želodec!
 Bogek Marka smehom gleda,
 Ker godi mu polna skleda;
 Pa ker Marcec tudi moli
 K njemu stopi Ješček doli;
 Stopi tudi z njim Devica,
 Pa poljubita ga v lica.
 Dé mu Jezus, naj bi vedno
 Mamo slušal, molil redno;
 Ateja naj vestno sluša,
 Da mu bo radostna duša!
 Ljubi angeljčka čuvarja!
 Mu Marija prigovarja. —
 Ko ga pogostili dosta
 Markca v voz sprejmejo gosta.
 Tam ga v lice poljubili,
 In se od nebes ločili;

A ker truden bil konjiček,
 Deli k Markcu ga v voziček;
 Vzeli angeljci ojesa,
 Zavrtijo se kolesa
 I po rimski cesti speli,
 Pesni z Markcem lepe peli;
 Solnce ko je za gorami,
 Pa so bili že pri mami!
 Marcec ko zazre domače,
 Hoče kazat' vsem igrače;
 Hoče k mami, hoče k oči,
 Hoče da z vozička skoči;
 Tu odpre se noč prepada,
 Marcec joj, v globino pada;
 Marcec pada, roci širi;
 Prej ko kdo naštel bi štiri, —
 Da! poprej kot jedno čislo, —
 Jokca se na podi kisló!
 I solzico za solzico
 Briše Marcec si z ročico!
 Sanje lepe premišluje,
 Pa razžalosti se huje;
 Ker ni angeljčkov ne vglada,
 Ni kolačkov 'z mleka, meda,
 Ker nijedne ni igrače, —
 Pa še huje še razplače.
 Sonce skozi okno gleda,
 V solnci muha sladkosneda
 Kliče Markcu: »Zum, zum, zum,
 Kviško, Marcec, leni kum!
 Slabo, kdor se v snu naslaja,
 Slabše mu, kdor pozno vstaja!
 A najslabše, kdor trguje
 Pa še zdaj spi in lenuje!
 Brž po hlačicah mi sezi,
 Konjca potlej v voz naprezi!
 Ko nakrmljen bode šarec, —
 Mleka čaka te kozarec!»

Vnĕslav.

Misel.

Tzatišju, brez hrupa
 Razrase mogočen se hrast;
 V samoti, prikrito
 Razvije se moč in oblast.

Gregor Gornik.